

dannet, at føre en Sag igjennem alene; man trænger til det menige Folk, hvis man virkelig vil komme nogen Vel, og De skulle ikke forsmaa den Hjælp, der vil komme derfra. De skulle ikke høre paa Røster, som særligt skildre Syberne saaledes, som der har lydt en Røst herovre fra, og som gik ud paa, at Syberne vare dybt nedfunkne i de materielle Interesser, og kun brøde sig om deres Penge og deres Stude; det er en skjændig Dagvadsfælse. Syberne have jo naturligtviis, som vi Alle have, deres Brøst, og de holde ligesaa vel af at tjene Penge som Grosserereren i Kjøbenhavn, og som Embedsmændene holde af at faae Tillæg til deres Gage, men d'Jrr. kunne troe, hvad jeg siger, at Syberne have ligesaa meget Hjerte for de usynlige Ting som de Dannede, skjøndt det naturligtviis htræer sig paa en anden Maade, og naar der har været talt om, at vore Folkesmøder berovre lugtede af Al og Brændeviin, saa vil jeg nedlægge Indsigelse mod Saabant, thi vel holde vi ikke Møde i en Casinosal, vor Samlingsplads er jo ofte en Reifestald, en lummer Skolestue eller ogsaa under Guds frie Himmel, men det vil jeg dog sige, at det Dybeste, jeg har hørt i folkelig Henseende, har jeg hørt fra Toppen af en omvendt Lønde eller noget lignende. Jeg vil fremdeles sige dem, at vi af ligesaa fuldt Bryst, skjøndt Stemningen ikke er saa animeret som tidt ved lignende Møder herovre, synge de samme Sange, som herovre, baade om Danmark, vor gamle Moder, og Slesvig, vor Søster; ja, selv lyder der Sangen: „Unge Gjenbyrds Liv i Norden“, og derfor siger jeg endnu engang, at De bør støtte Dem til det menige Folk i denne Sag. De kunne kun støtte Folkeligheden ved at støtte Righeden, og ved at kæmpe imod Righeden tilintetgjøre De Deres egen Opgave. Dette vil jeg ikke være med til, og derfor er det nødvendigt, naar Sagen falder ud af Deres Hænder, og det viser sig, at De ere afmægtige, at De optage dem, som paa engang heise Folkelighedens og Righedens Fane, og det vil jeg være med til, saa ringe mine Coner end kunne

være, thi kun da mener jeg, at Danmark og Danstheden ville gaae fremad, og kun da ville vi kunne faae alt Hjemmetydferiet knust, derfor siger jeg Nei og atter Nei til det nye Grundlovsudkast.

Formanden: Den 13die Landstingsmand for 1ste Kreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Madvig: Jeg finder det ikke nødvendigt at gjøre en saadan, efterat den ærede Taler selv har gjenkaldt, hvad han sagde. Jeg skulde blot ønske, at man aldrig vilde tale, som om det, man kalder det menige Folk, var hele Folket.

Lehmann: Det er ganske vist meget lidt indbydende at tage Deel i en Discussion, hvori der isorveien udtales, at der derved ikke tilsigtes og ikke kan tilsigtes at gjøre noget Indtryk paa eller at tilveiebringe nogen Meningsforandring hos dem, til hvem man taler; men jeg kan dog ikke lade være at sige et Par Ord ligeoverfor de drabelige og mandhaftige Ytringer, ved hvilke den ærede sidste Taler har tilbudt sig som en ny Fører for Folket. Ganste vist har jeg længtes efter, at der i denne Henseende skulde opstaae nye Kræfter til at afløse dem, der i sin Tid vare temmelig faa om at bære Læsset og gjøre Arbeidet, men jeg vilde dog ønske, at de, der saaledes skulde være de nye Folkeledere, ogsaa vilde holde sig til Sandhed og virkelige Tilværelser. Det er mig nemlig aldeles uforklarligt, hvilke de Modstandere ere, mod hvem den ærede sidste Taler har svinget sin Dyrendal, thi mig er det ikke bekjendt, at noget af Alt det, han har udtalt, er blevet bestridt i Principet, og hvad angaaer det langt vigtigere og vanskeligere Spørgsmaal om, hvorledes Principerne i en given Sag og i et givet Dieblil skulde bringes ind i det virkelige Liv, da har han ikke gjort det allermindeste Forsøg paa at bidrage til Løsningen deraf; han er ikke en eneste Gang kommen ud over de af-